

El cotxe més maco

En una entrevista al diari, vaig llegir una frase que em va fer rumiar una bona estona. Tant se val qui la va dir, tant se val el context, la data... Tampoc no crec que la seva autora la deixés anar com qui fa una declaració de principis ni pretengués ser brillant. Més aviat penso que expressava un pensament espontani que reflectia una cosa que hem fet molts, encara que quan l'hem fet potser no ens hem parat a pensar-hi. Deia: «Vinc d'aquella tradició de mirar el preu d'un vestit abans de saber si m'agrada». Quan ho vaig llegir m'hi vaig veure plenament retratat, i crec que qualsevol persona amb qui em relaciono, i entre les quals no n'hi ha cap que visqui a Pedralbes, haurà fet el mateix més d'un cop i es podria aplicar igualment la frase. Només li caldria canviar l'objecte del desig, i pensar que allà on diu un vestit hi podria dir un pis o unes vacances. Penso en les tres vegades que m'he comprat un cotxe. Sempre me l'he comprat al meu gust, i m'he quedat el que més m'agradava. Però, d'una manera inconscient, ho he fet limitant la meva tria a un determinat segment de marques i models, just aquell que s'adaptava a la meva economia. I quan vaig tenir aquell primer R5 blau metal·litzat i nou de trinca, me'l mirava i me'l remirava pensant que tenia el cotxe més maco de tots... bàsicament perquè els d'una gama més alta per a mi era com si no existissin.

Fa ja molts anys em vaig quedar amb una altra frase llegida en un article de la Rosa Montero que es podria ben emparentar amb aquella, tot i que no fes referència a res material. Deia la Rosa Montero: «Un vell principi d'economia sentimental t'impulsa a enamorar-te d'aquelles persones que estan més al teu abast». Admetre això no és tan fàcil com admetre que si tens un apartament a Torredembarra és perquè no et pots permetre tenir una casa de tres-cents metres quadrats a la Costa Brava. Però l'evidència s'imposa i, si ens parem a pensar-hi, l'estadística ens demostrarà que la majoria dels aparellaments responen a una mena de llei natural que costa saltar-se i, que quan es fa, no sempre dona bons resultats. La felicitat, en totes les coses de la vida, sempre és dintre de les nostres possibilitats, però cal buscar-la.